

Amb Bush vivíem millor

Un relat de: [pivotatomic](#)

La tarda era freda i gris. Com gairebé totes des que el nivell de contaminació havia sobrepassat tots els índexos considerats com permisibles pels experts i l'smog havia convertit l'atmosfera en la seva saleta d'estar. Vaig riure. Anys enrere, un cel com aquest m'hauria bloquejat no només com escriptor, sino com ésser pensant. Ara, en canvi, em deixava indiferent. O sigui que deu ser veritat allò de que un s'acostuma a tot. Les males notícies eren que si no podia culpar al clima de la meua incapacitat d'ajuntar dues paraules, hauria de buscar una altra excusa. Perquè la única veritat era que duia més de dues hores amb la mirada fixa en la pantalla del meu ordinador sense haver pogut escriure més de tres paraules: La noche era. Val, sí, era un començament. Ho admito. Però tot i així estava començant a preocupar-me, perquè havia d'entregar un relat d'aquí a un parell de dies i sospitava que el meu editor no quedaria gens content amb el conte minimalista que havia aconseguit desenvolupar fins aleshores.

Em vaig arrepenjar a la cadira. Al meu voltant, el desordre adquiria unes proporcions homèriques, fent patèticament evident el fracàs de la meua mare a l'hora d'inculcar-me els més elementals principis d'ordre i neteja. Porque, ho admito, aquella habitació començava a fer-me fàstig fins i tot a mí. Un parell de dotzenes de llaunes de cervesa buides i arrugades adornaven la cambra, com seguint els dictàmens d'un decorador cyberpunk passat de voltes. S'havia de reconèixer, això sí, que conjuntaven d'allò més amb les restes de menjar en procés de fermentació, els pilots de roba bruta tirats per terra i els diversos exemplars de revistes pornogràfiques, masculines i femenines, oberts per qualsevol pàgina i hàbilment distribuïts aquí i allà. La cirereta la posaven quatre mobles d'Ikea i un parell de plantes mig marcides que, amb les fulles apuntant cap al terra, clamaven en sil.lenci per un glop d'aigua. Una cosa és certa: si el caos es un dels signes del geni, llavors jo havia de ser un puto Miquel Àngel de la literatura.

De sobte, la inspiració va baixar del cel como portada per un llamp. Vaig saltar sobre l'ordinador i vaig teclejar frenèticament; ¡Te voy a pegar un pollazo que te voy a partir en dos!, exclamó Kid Bragueta. Era l'inici perfecte pel relat que havia d'entregar dins de poques hores i pel que ja havia cobrat un -miserable- avançament. Per si encara no ho heu deduït, sóc un intel.lectual, jo. Un artista. La pega és que m'he consagrat a un gènere injustament menystingut: la literatura pornogràfica amb pinzellades de novel.la negra clàssica. El meu personatge, Kid Bragueta, ha protagonitzat amb bastant èxit tres contes i una novel.la curta, publicats en diverses revistes del ram, i fins i tot el crític literari de Hustler ha saludat el meu nom com el del Georges Simenon de l'entrecuix. ¡Ostia!, vaig retallar la crítica i la tinc guardada per algun calaix.

Esgotat per l'esforç creatiu, em vaig arrepenjar una altra vegada a la cadira -amb conte, perquè el respaldo amenaçava amb cedir si abusava d'eill- i vaig buscar a les palpentes el paquet de tabac que havia enganxat amb cinta adhesiva a la part inferior del seient. La croada antinicotina havia arribat a uns nivells de paroxisme tals que els pocs fumadors que encara la desafiavem ens havíem convertit en una versió postmoderna de les societats secretes del segle XIX. Hauríem d'haver format lògies amb noms com Cavallers de l'Ordre de Marlboro o Sacerdots del temple Camel Filters i haver creat un llenguatge de signes per comunicar-nos entre nosaltres sense que el món se n'adonés. Però ja no quedava ningú amb prou sentit de l'humor per fer una cosa així. Vaig sospirar, vaig encendre una cigarreta i em vaig quedar extasiat contemplant com el fum pujava cap al sostre formant figures sinuoses que semblaven extreïtes de la ment malalta d'un pintor aficionat al crack. Si hagués pogut fer una copa - un altre dels drets rigurosament prohibits pel govern ultraconservador, junt amb la carn vermella, la llibertat de premsa, el dret a vot i el sexe sense fins reproductius - estic segur de que hauria arribat al Nirvana més depressa que molts d'aquests gurús que surten a la tele en remat, intentant alliberar les nostres butxaques i carteres del pes impur del vil metall i el vil paper.

El ding dong nerviós del timbre em va tornar bruscament a la realitat. Quí collons podia ser? Vaig desitjar ferventement que no fos en Max, el meu editor. Perquè, si bé es veritat que a en Max li dec la vida - i, de passada, quatre o cinc avançaments amb els que he sortit de més d'una situació compromesa - la seva faceta de reinona histèrica era la darrera cosa que necessitava en aquests moments. Si en Max s'assabentava que el conte que havia promès entregar-li en 48 hores es reduïa, de moment, a una sola frase, muntaria en un una de les seves legendàries crisis d'angoixa vital, cridaria, arre! i no hi hauria ningú capaç de fer-lo parar fins que no hagués arribat a un estat de neurastènia premenstrual que el convertiria en un ser absolutament insoportable.

Vaig caminar de puntetes fins la porta, suplicant en sil.lenci a uns déus en els que no creia. En tot cas, sempre podia fer l'estatua i fer veure que no hi havia ningú. El timbre va sonar una altra vegada i jo em vaig quedar vacilant, a mig camí entre la curiositat i la prudència. Al final, com sempre, la curiositat va guanyar per golejada i no vaig tenir més remei que obrir la porta uns fatídics centímetres per esbrinar la identitat de la persona que

estava torturant l'interruptor.

Sant Prepuci Faraònic, patró de l'ejaculador precoç! Parada a menys d'un metre de les meves mans tremoloses hi havia un exemplar que semblava directament sortit de la més delirant de les meves fantasies eròtiques. M'hauria arribat el fum del tabac al cervell? Vaig brandar el cap en un intent d'espabilar-me, però no va servir de res. Ella va continuar parada allà... oferint-me un somriure de dents perfectes. Era la típica noia que fa embojir als homes i posa frenètiques a les dones (o, més ben dit, a les que matarien per assemblar-se a ella però que, al no aconseguir-ho, s'han de conformar posant-la a parir). Però el pitjor era que, malgrat les seves proporcions (o desproporcions), la barreja entre deessa olímpica i vigilante de la playa que per algún extrany motiu havia decidit trucar a la meva porta se las apanyava per destilar un aire de desvalida indefensió que aconseguia despertar en mí aquell instint paternal que sempre havia cregut, sincerament, que no tenia.

Sí. Ja ho sé. Era massa bo per ser veritat. I qualsevol tipus amb més d'una neurona se n'hauria adonat. Però, què voleu. Un no és de pedra i jo feia tant temps que no veia una dona como aquesta - no, rectifico, feia tant temps que no veia una dona, i punt - que el meu conmocionat cervell només va ser capaç de processar una dada. I crec que fue aquesta va ser, més o menys: "gràcies, gràcies, gràcies al que m'hagi organitzat això". Així que, mentre que el prudent hagués estat tancar-li la porta al nas (un desperdici, perquè tenia un nassarró deliciós), el cert és que hauria donat la mà dreta perquè es quedés. Ì no només una estoneta. Desitjava amb totes les meves forces que s'instalés a la meva sala, ocupés els meus calaixos i prenguéss per assalt el meu llit per convertir-lo en el seu hàbitat natural. Val, val. No és això el que s'espera del puto Miquel Àngel de la literatura eròtica, ho admito. Però és que vosaltres, mamons, no ereu allà, i jo sí. Així que em vaig rendir incondicionalment sense haver disparat un miserable tret, li vaig obrir la porta de bat a bat i només em va faltar estendre una catifa vermella i sembrar el seu camí de pètals de rosa (el que no vaig fer, ho juro, perquè no tenia a mà cap de les dues coses, que si no...).

La noia va entrar i jo vaig sentir com si haguessin encés un focus a l'habitació. Irradiava llum pròpia, amb el seu cos sinuós, la seva melena d'un groc impossible i el seu caminar de model de pasarel·la. Va tornar a dedicar-me un somriure angelical i, malgrat jo mateix, vaig sentir que les plantes dels peus començaven a licuar-se i que tot jo amenaçava amb quedar convertit en un bassal tremolós. Sé que hauria hagut de mostrar-me més digne, preguntar-li què volia, com se deia o què se jo! Però la veritat pura i dura és que, en lloc de tot allò, vaig apartar com vaig poder tota la brossa que ocultava el sofà, la vaig convidar a seure amb un gest i em vaig sentir a mí mateix oferint-li:

- Un cafè?

Va dir que amb llet i sucre amb una veu de locutora de programa de radio de matinada i jo vaig deixar suspès en l'aire el més ruc dels meus somriures per que li fes companyia mentre m'esmunyia cap a la cuina, on sempre tinc una cafetera plena de líquid calent - el cafè encara no està prohibit, però donem-los temps -. Vaig netejar precipitadament dues taces a l'aigüera, les vaig omplir més o menys fins la meitat i vaig abocar-hi dins les poques gotes de llet que vaig trobar a la nevera i que, miracolosament, no estaven fetes malbé. Mentre tornava a l'altre habitació, les escurrialles de la meva cordura em van advertir de que una ameba amb les facultats mentals seriosament mermades estarien portant aquella situació millor que jo. Amb aquest incòmode pensament donant voltes per les despulles d'un cervell del que sempre m'havia enorgullit, li vaig oferir la tassa, em vaig asseure al seu costat - el més lluny d'ella del que vaig ser capaç - i vaig tornar a sentir una veu d'idiota (que devia ser la meva, perquè allà no hi havia ningú més) preguntar:

- Una galleteta?

Us juro que no em va donar ni una oportunitat. Se'm va tirar al damunt com una tigresa y em va treure la camisa arrancant-me els botons a mossegades, amb la pràctica del qui ho ha fet mil vegades. Mentre la seva llengua jugava amb la meva glotis, va esmunyir la seva mà entre les meves cames i vaig sentir com les seves ungles de manicura, vermelles i afilades, saludaven al meu amic, el calb. Vaig miolar de gust i, en comptes d'intentar recuperar la dignitat, vaig decidir ensenyar-li a la meva nova amigueta que, tot i que duia temps sense entrenar, jo també sabia jugar a aquell joc. Me la vaig espolsar de sobre amb un hàbil moviment de cames, vaig saltar-li al damunt i li vaig arrancar les calces amb la perícia d'un Houdini de llit. Dos punts pel senyor! Va ser just llavors, en plè rampell d'eufòria, quan la meva cordura va decidir tornar de les seves minivacances i em vaig adonar de què anava tot. Em vaig apartar de la noia com d'un ferro roent i vaig gatejar com vaig poder fins l'altre extrem de l'habitació (o sigui, uns dos metres enllà, visc en un pis de protecció oficial, jo).

Ella no es va ni inmutar i va començar a treure's la brusa deixant a l'aire uns pits que desafiaven amb orgull les lleis de Newton, tot i les seves més que generoses dimensions. Ay Ay Ay... Ay . El cap em donava voltes i

mentre seguia executant el seu numeret només pels meus ulls jo vaig començar a ser conscient de que m'havien fotut... i no només en el sentit literal del terme. Tot i així, puc dir amb orgull que vaig intentar raonar amb ella.

- Mira... escolta... - vaig començar a dir, mentre recollia la seva roba de terra i em sorprenia de que tan poca tela fos capaç d'ocultar tanta carn -. Ets, ets... Bé, prou que ho saps el que ets, oi?. Això està clar. Però jo no vull problemes, m'entens? Estic fatal de pasta, el meu editor vol fer-se un rosari amb la meva dentadura i només em faltaria això. Et demano per favor que et vesteixis i busquis a algú que tingui els permisos corresponents, val?

Però no valia. Ella va agafar la roba que li oferia i, quan semblava que se l'anava a posar, d'un lloc que desafiava totes les lleis de la física i la lògica va treure una petita pistola automàtica i em va apuntar al cap. Seré idiota! Li acabava de donar l'arma amb que m'anava a engegar un tret. Però en lloc d'obrir-me el tercer ull, em regalava un cop més amb la seva veu de locutora nocturna.

- Despulla't.

Només em quedava aprofitar el cantó bo de la situació i mirar de passar una bona estona, que prou cara que em costaria. Em vaig treure la roba i així, despullats tots dos, vaig constatar amb disgust que si ella semblava treta d'un episodi de "Los vigilantes de la playa" jo aviat podria passar pel germà gras d'en Homer Simpson. Mai hauria hagut d'esborrar-me del gimnàs!

- T'estimes més el llit o ho fem directament a terra?

Mira què simpàtica! Fins i tot em deixava triar! Llàstima que el seu gest fos més aviat inútil, perquè la diferència entre el meu sofà llit i la catifa era gairebé inexistent. Amb tot, recordant el temps que feia que no passava l'aspiradora (tinc aspiradora?), vaig optar pel llit.

- Estira't, monada.

Sense deixar d'apuntar-me, em va pujar al damunt i vaig sentir els seus malucs enroscar-se en els meus musles com una cabreta deu sentir l'abraçada mortal d'una pitó. Va començar a moure's rítmicament i, malgrat aquella situació grotesca, he de reconèixer que no va trigar ni trenta segons en posar-me com una moto. Tant, de fet, que gairebé no vaig sentir als quatre talossos d'uniforme que van irrompre a l'habitació fent saltar la porta enlaire i que van començar a immortalitzar el moment amb una càmera de vídeo. Com a mínim, van tenir la decència de deixar-me acabar.

Mentre jo encara intentava recuperar l'alè, la noia va saltar del llit com una pantera i se'n va anar a l'altre habitació, suposo que a vestir-se o com li volgués dir a posar-se aquells bocinets de roba que duia al damunt. A la porta es va creuar amb l'home més fastigós que he vist en la vida - i us juro que n'he vist uns quants de fastigosos - que li va plantar els cinc dits en el seu culet perfecte. De fet, les natges de la noia cabien perfectament en una de les seves mans. I es que l'home era obscenament gras, embutit en una gabardina de cuir negre, de la que només sobresortia una calva rodona i brillant, que semblava collada al seu cos de barril. Els seus dits com botifarres es van entretenir més del compte al cul de la noia i a mi em va semblar entreveure una expressió de disgust en la seva cara quan ella es va girar per mirar-lo. Però només va ser un moment, perquè ell va retirar la mà i ella va desaparèixer amb velocitat felina.

L'home es va acostar al llit on jo seguia despullat i em va oferir un somriure de dents tacades de nicotina. Era tan lleig que gairebé m'hauria fet llàstima, de no ser pel petit detall que em tenia agafat pels ous i es veia que es disposava a retorçar. Es va treure les ulleres de sol i els seus ulls porcins em van repassar de dalt abaix. Per la forma en que ho va fer, vaig ser conscient de que no li hauria pas disgustat fer amb mí el que acabava de fer la noia. Digue-me idiota, però em vaig sentir aliviat. Hauria pogut ser molt pitjor.

Tot i això, vaig intentar defensar-me:

- Li juro que jo no volia - Vaig començar - Ha estat ella. M'ha obligat a fer-ho a punta de pistola.

- Per favor, no es disculpi- em va tallar amb una veu amistosa però incongruentment aguda per un cos com el seu. Es va seure al llit, que va cruixir com a protesta per l'esforç, i em va posar la seva manassa a l'espatlla - Salta a la vista que vostè és un ciutadà com cal. El que passa és que som humans i aquestes coses... passen.

- Exactament. A més, ja li dic que ha estat ella qui...

- S'ha fixat que natural ha quedat en aquest pla? - Em va dir, interrompent el meu patètic intent de justificació amb aire distret. I em va allargar la camara de video on es reproduïa una escena que la meua mare hauria matat per impedir que arribés als ulls dels seus coneguts - Aquí tampoc está malament... i aquí - Va dir mentre la pel.lícula continuava i la noia i jo emulavem els vídeos casolans de la Pamela Anderson i el Tommy Lee - Amic - va continuar - segur que vostè no ignora que el que acaba de fer, i que està aquí documentat, constitueix una greu violació de la Lley de Continència Sexual de l'any 2009, article 64, paràgrafs 15, 16, 17 i, en alguns dels nostres estats menys liberals, 18.

La seva veu sonava molt menys amigable.

- Si jo fos el fill de puta que molts asseguren que sóc, podria enviar-lo vint anys a la garjola, on segur que es veuria obligat a repetir els mateixos exercicis gimnàstics amb els que ens acaba de deleitar, només que en companyia, diguem-ne... menys agradable - I va enfatitzar les seves paraules passant la seva mà llaminera pel meu pit nu - Però, com ja li he dit - la veu se li va dulcificar - vostè sembla un bon noi i tots som humans. Potser si fes una petita donació pel fons de pensions de la policia jo podria... com li diria... fer els ulls grossos?

Els ulls devien ser l'única cosa que aquell bacó no tenia grossa. Però estava clar que em quedaven poques opcions. N'hi va haver prou amb un altre dels seus somriures fètds de dents podrides per acabar-me de convencer. Vaig recuperar els pantalons, i amb ells, part de la meua dignitat, i vaig rebuscar al calaix on guardava el que em quedava de l'avaçament d'en Max. Eren sis bitlles arrugats als que, malgrat tot, m'unia una devoció gairebé paternal. El tipus va estendre una mà de dits com bratwursts y jo hi vaig posar la meitat dels meus nens. Em va mirar amb cara de retret.

- Tss,tss,tss - Va dir tot movent amunt i avall el palmell de l'altre mà, com aquell que amenaça a un nen entremaliat amb unes quantes plantufades.

Em vaig rendir i li vaig donar la resta dels diners. Ell m'ho va recompensar amb un somriure condescendent.

- Meravellós. Veu com parlant la gent s'enten? En fi, amb el seu permís, nosaltres encara tenim moltíssima feina avuí. Així que si ens disculpa...

Va deixar la frase a mig acabar, la cinta de vídeo damunt els llançols encara calents, i va sortir escortat pels dos dels goril.les que m'havien tirat la porta a terra. La darrera en marxar va ser la noia, que, curiosament, seguia a l'habitació del costat. Abans d'obsequiar-me amb una darrera panoràmica del seu culet perfecte, em va enlluernar amb una boca per la que Colgate hauria pagat milions, em va fer l'ullet i em va dir amb la seva veu de locutora nocturna.

- Adéu, nino - Aquí la WKRB Xantatge, despedint-se de totes les seves víctimes fins la propera matinada - Per cert... en Kid Bragueta hauria estat orgullós de tu.

No et fot? Una lectora!

Quan les seves passes van deixar de sonar a l'escala, vaig recollir la resta de la meua roba, vaig aixecar la porta de terra i la vaig tornar a posar al seu lloc com vaig poder. La reparació -ja us dic ara que la meua propera porta serà blindada!- segur que em costaria la resta dels diners d'en Max, que, per sort, havia tingut la prudència d'amagar sota la cadira, al costat del paquet de tabac - què voleu, jo també tinc els meus cops amagats-. Vaig seure davant l'ordinador i vaig començar a escriure com en Kid Bragueta es presentava sense ser convidat a casa d'una clienta, li tirava la porta a terra i feia servir les seves arts de persuasió per que cantés més que la Caballé a la Traviata. Des que el govern havia desmantellat la Seguritat Social, cada col.lectiu s'havia vist obligat a empescar-se tota classe de fórmules - algunes molt imaginatives - per assegurar la vellesa dels seus associats. I el món s'havia convertit així en un lloc una miqueta més fastigós on viure. Definitivament, amb Bush vivíem millor. Oi, Kid?